

ХРИСТОЛОГИЯ

Част 3

Той ни обича

Автор: протоиерей Олег Стеняев
Превод от руски: Елеонора Димитрова

Инешната тема е *Христос – Спасител на света*. От Свещеното Писание знаем, че нашият Господ Иисус Христос е отдал живота си за всички хора. В Първото послание до Коринтяни (15:3) намираме думите: *Аз ви предадох най-напред онова, което бях и приел, че Христос умря за греховете ни, според Писанията.*

Именно този цитат е отправната точка в Библейската Христология, защото тук с цялата си категоричност Писанието утвърждава, че Той е умрял за нашите грехове. Какво означава *умрял за нашите грехове*? Библията ни учи, че Христос умрял за нашите грехове и възкръснал за нашето оправдание. Човек може да умре за Родината, за роднините или близките, възможно е някой да се съгласи да умре и за собствените си грехове. В Писанието се казва, че за едно и също два пъти не наказват. Библейската логика подсказва, че ако човек е извършил престъпление и понесъл сурово наказание за него, например смъртно, той на никого повече нищо не дължи. Бог изисква от нас за едно и също престъпление два пъти да не наказваме. Бог никога не иска от нас това, което Сам не изпълнява. Христос умира за тази част от нашия живот – нашите грехове, от които ние самите се срамуваме. Срамуваме се от греховете си, от пороците си, от позорните си деяния, може би дори престъпления. Христос умира не за святост,

не за праведност, а за греховете на целия свят. Писано е, че Той умрял за нечестивите. Оказва се, че ако някой счита себе си за благочестив и праведен, е все едно да казва, че е непричастен към това, за което се жертвал Христос. А Христос умрял за грешните. И в същото време – за целия свят. Това означава ли, че целият свят е грешен? Апостол Павел в посланието до Римляни пише, че *Всички са съгрешили, всички са лишени от Божията правда, че няма праведен нито един* (Рим:3:10 23). Това е смисълът на Иисус Христовата жертва – за всеки един от нас. Той умрял за нашите грехове и престъпления, за да ни дарува пътя на светостта. И ние трябва да помним това винаги.

В Евангелието от Йоан (10:18) намираме такива думи на Христос: *Никой не Ми я отнима* (душата, т.е живота Ми), *но Аз Сам от Себе Си я давам*. Това е доброволно решение: *Синът да стане жертва за нашите грехове*. Именно в това е промисълът за Неговото възплъщение. Ставайки истински човек, Той принася в жертва Самия Себе Си, за да изцели със Себе Си нашата човешка природа. В Евангелието от Йоан (19:16-18) намираме следното: *И взеха Иисуса и Го поведоха. И носейки кръста Си, Той излезе на мястото, наречено Лобно, по еврейски Голгота; там Го разпнаха, и с Него други двама, от едната и от другата страна, а посред – Иисуса*. И така, ние виждаме Иисус между двама разбойници, между двама нечестивци и Той умира в тяхното обкръжение. За това, че са нечестивци, свидетелстват самите те, когато единият казва: „Ние страдаме справедливо“. Точно тези двама разбойници символизират, че Христос умрял за греховете на целия свят. Но, ако разгледаме Голготския осмоконечен кръст, то най-долната наклонена напречна греда указва, че разпнатия отдясно на Господ разбойник бил спасен и отишъл на небето, като се позовал на жертвата на Иисус Христос и като оставил в ада своите престъпления, предубеждения и пороци, и сторените си грехове, и отишъл в Рая!

Адът и раят започват още в този живот. Това трябва да осъзнаем тук и сега и да разберем, че сърцето ни е вратата, която сами залостваме отвътре, ако сме неспособни да разкажем греховете си, страхуваме се, и в същото време не можем да спрем да ги правим – тогава затваряме вратите на сърцето си отвътре. Страхуваме се да пуспнем когото и да било в личната ни сфера и това е нашата грешка.

В Евангелието от Йоан (19:28-30) четем: *Иисус, като знаеше, че всичко вече е свършено, за да се сбъдне Писанието, казва: жеден съм. Там имаше съсъд, пълен с оцет* (на практика това било обезболяващо). *Войниците напоиха гъба с оцет, надянаха я на исопова тръст и поднесоха на устата Му. А когато Иисус вкуси от оцета, рече: свърши се! И като наведе глава, предаде дух*.

Какво означава това? Това означава, че се е свършило нашето изкупление. Оцет, смесен с вино, използвали, така че като го изпие осъденият, да се зашемети, бързо да изпадне в забрава и скоро да умре. Но за Иисус това е последното, което може да му предложи този свят. Когато Той се ражда, за Него не се намира място в нито един дом, в нито една страноприемница. Той се ражда в пещера, която била място за подслон на животни. И когато Той умира, Го полагат в пещера – гроб, и по този начин Неговият живот, Неговият човешки живот, започва в пещера и завършва в пещера.

Казват, че нашите далечни предци живеели в пещери. Хората, които твърдят, че това е нещо останало в миналото, не обръщат внимание на факта, че дивотията на първобитните хора, наречени “кроманьонци“, е преминала в нашия свят. Понякога ние се държим жестоко с близките си по кръв, стигайки дори до крайност, като с фанатизма си им причиняваме болка и вреда. За първобитните хора това не било свойствено. Те се делили на родове, на семейства и винаги пазели своя род, своето семейство, своето племе. При нас сега на тези понятия не се отдава значение.

Във Второто послание до Коринтяни (5:15) четем: *А Христос умря за всички* (за всички грехове на този свят). Защо обаче умира за всички? Не е много разбираемо, затова трябва да намерим отговор на въпроса. Нима Той умира и за тези, които вечно ще се намират в ада? Да. Той извършва всецяло изкупление, Той не взема на Себе си само греховете на тези, които ще спаси, Той взема всеки грях. Ако Той би бил само човек, би могъл да умре само за своите съвременници и не повече. Но бидейки не само човек, истински Човек, но и истински Бог, Той не е ограничен от времето и пространството. И като вездесъщ Бог, Той присъства във всеки миг на времето и във всяко място на пространството. Затова като Богочовек Той взема греховете на всички хора, започвайки от първия човек Адам и до последния човек, който ще се роди в този свят и ще греши. Т.е. нас с вас още не ни е имало на земята, но Той, неограничен от времето и пространството, вече е извършил изкуплението ни от греховете.

В посланието до Римляни (5:8) четем: *Бог доказва любовта Си към нас с това, че Христос умря за нас, още когато бяхме грешни.* А кога не сме били грешни? Щом в Псалтира е казано: *В беззаконие съм заченат и в грях ме роди майка ми* (Пс.50:7), това е реалност, която ние наследяваме от грехопадението на нашите родители Адам и Ева, когато те повярвали на древната змия повече, отколкото на вечния Бог.

В Първото си послание (1:18-19) първовърховният апостол Петър пише: *Като знаете, че не с тленни неща – сребро или злато, сте изкупени от суетния живот, предаден вам от бащите, но с драгоценната кръв на непорочния и чист като агнец Христос.* И така, Той умира за всички – защо? За да не може в деня на Съда някой да каже: Иисусе, Ти не умря за мене; Иисусе, Ти не Си умил моите грехове. По такъв начин за онези, които отхвърлят Неговото спасение, това само ще усилва техните мъки. Свети Исаак Сирий го нарича “бичуване с любов“. Те ще узнаят, че Той така възлюбил света и всеки в света, че отдал живота Си за греховете на целия свят. Но те самите не са се възползвали от тази любов и най-страшните мъки в ада са “бичуването с любов“, осъзнаването, че спасението е било подарено и на тях от Христос, но те не са го приели и не са Му повярвали. Това е същото, ако човек е бездомник и някой познат го срещне на улицата и го попита: “Защо си бездомник? Твоят роднина умря и ти завеща богатства, иди в която и да е банка, назови фамилията си и бързо ще установят, че ти си наследник на несметни богатства“. Но бездомникът отговаря: „Не вярвам“. „И какво? Ще продължаваш да си бездомник?“ „Да. Ти ми се подиграваш и затова говориш за някакво наследство“.

От родителите си ние получаваме суетен живот, изпълнен с грижи и страдания, но, както пише апостол Петър в посланието си, чрез Христос сме

изкупени от него. Предаденото от бащите ни е това, което наследяваме в този суетен свят. Драгоценното обаче, което получаваме в Кръщението, е кръвта на Христос, като на непорочен и чист Агнец; чрез нея ние получаваме изкупление. В Евангелието от Йоан (1:29) намираме думите, които произнася свети Йоан Кръстител, указвайки на Христос: *Ето Агнецът Божий, Който взема върху Си греха на света.*

Библейската Христология е твърдата основа на нашата вяра. Христологията ни позволява да се вгледаме в Логоса (Словото), а Христос е Словото, Коего стана плът, обитавало е и обитава с нас в пълнота и истина, чрез самите думи на библейското откровение. Вярата в Бога е вярата в Исус, нашия Господ. Преди всичко в Исус, защото Той е единствения Ходатай и Посредник и никой не отива при Отец, а само чрез Него. Никой не придобива Светия Дух, освен чрез заслугите на Христос. И златният стих на Библията в Евангелието от Йоан (3:16) гласи: *Бог толкоз обикна света, че отдаде Своя Единороден Син, та всякой, който вярва в Него, да не погине, а да има живот вечен.* Светият Дух прави заслугите на Христос възможни за придобиване, достъпни за нас. По такъв начин делото на нашето спасение е дело на всички Лица на Света Троица. Това трябва да помним и никога да не забравяме.

В посланието до Евреите (12:2) намираме думите на апостол Павел: *Имайки пред очи началника и завършиителя на вярата – Исуса.* Ето единствено в каква ситуация можем да придобием дара на спасението – чрез Исуса, защото Той е вратата, през която ние влизаме в божествения свят. Господ Исус Христос като наш Изкупител ни дарува освобождаване от властта на греха, от властта на страха от смъртта и от властта на дявола. Ето, тези трите назовани: властта на греха, властта на страха от смъртта и властта на дявола, ни сковават в продължение на целия ни живот. Особено властта на страха от смъртта, чиято власт изпитват и вярващи, и невярващи. Човек с годините започва да разбира, че животът преминава като вода през пръстите му, че скоро ще стигне до края и не знае кога може да стане това. За това говорихме предишния път: за пълната радост и за живота в пълнота. Но те ни се даруват по заслугите на Христовите страсти, на Неговото страдание, на Неговата смърт. И главното: оправдание в Неговото Възкресение. И така, Христос е нашият Избавител от властта на страха от смъртта, от властта на греха и от властта на дявола.

В посланието до Колосяни (1:13-14) намираме следното: *Избави ни от властта на тъмнината и ни премести в царството на възлюбения Си Син, в Когото имаме изкупление чрез кръвта Му и прошка на греховете.* И така, Той ни избавя от властта на мрака. Мракът символизира незнанието, а незнанието е източник на много грехове и престъпления. Неизвестността и смъртта правят живота на всеки човек депресивен. Но чрез Христос, чрез Неговите страсти, чрез Неговото възкресение ние преодоляваме всичко това.

В посланието до Римляни (8:1) апостол Павел пише: *И тъй, сега няма никакво осъждане за ония, които са в Христа Исуса и живеят не по плът* (т.е. уповават се не на този живот), *а по дух.* И когато ние придобиваме дара на вярата, то се освобождаваме от всичко депресивно. Изобилна радост преизпълва нашите сърца и ние живеем живот в пълнотата на Духа, която започва още в този живот, ще продължи отвъд него и няма да се прекрати никога. И когато

сиянието на земния ни живот угасне, ние ще влезем в светлината на Христа. Нас не ни очаква мрак и хладно битие. Диалектиката постановява, че всичко, което има начало, има и край. Но ние християните вярваме в това, че човек се ражда за смърт, но умира за живот. Ето, това понятие съществувало в дните на Исус Христос и еврейските деца учили наизуст тези слова: *човек се ражда за смърт, но умира за живот*. Това е от древен трактат. Хората по онова време разсъждавали: „Какъв ли ще е този живот?“, и когато Йоан Кръстител указал на Исус, това бил отговора: „Той е живот, при това живот в пълнота; Той е радост, и то радост пълна“!

Четох в една книга, че когато умирали известният английски писател Уолтър Скот, който не бил вярващ, бил атеист, до леглото му стоял неговият приятел пастор. Пасторът му казал: „Дръж се, дръж се“! А умиращият невярващ писател казал: „Само да знаех за какво да се държа“!

Имах приятел, който докато не беше открил вярата и не беше пристъпвал към светите тайнства (приятел ми е от ученическите години), често казваше: „Така завиждам на вярващите; така завиждам на вашата увереност, че нищо няма да се прекрати“. Но когато придоби вярата и започна да живее в Тайнствата на Църквата – Изповед и Причастие, разбра, че това е радост, при това радост пълна. Апостол Павел твърди, че благото на бъдещия живот вкусваме още в този живот, пристъпвайки към Тайнствата, чрез действието на Светия Дух.

В Евангелието от Йоан (5:24) намираме такива Христови думи: *Който слуша словото Ми и вярва в Оногова, Който Ме е пратил, има живот вечен*. Тук Христос не казва, че ще получи вечен живот; Той казва, че сега *има живот вечен и на съд не дохожда, а е минал от смърт към живот*. Т.е. вече има живот вечен, вече е преминал от смърт към живот. В православната църква (в католическата също) съществува учение, че има не едно възкресение; има две възкресения. В книгата Откровение е казано: *Който има дял в първото възкресение: над тях втората смърт няма власт* (Откр.20:6). Хайде да разберем: какво е първо възкресение? Това е, когато в този земен живот до момента на физическата смърт езичникът стане християнин, еретикът стане православен, невярващият стане вярващ. Това е първото възкресение. Тук всеки преживява възкресението на собствената си душа. Над него втората смърт няма власт. А какво е втората смърт? Това е, когато на Страшния Съд Христос каже на нечестивите: *Никога не съм ви познавал; идете от Мене, проклети, в огън вечний* (Мат. 7:23;25:41).

Първата смърт – това е физическата смърт; тя нищо не променя. Второто възкресение – това е възкресението на тялото; то също нищо не променя. Всичко зависи от това дали сме преживели първото възкресение. Ако, да, то над нас втората смърт няма власт. И ние никога няма да чуем думите на Исус: *Идете от Мене, проклети, в огън вечний* (Мат. 25:41). Свети Йоан Златоуст пише, че най-страшната мъка е да видим лицето на Исус, което се отвръща от нас и да чуем думите: *Никога не съм ви познавал; идете от Мене, проклети, в огън вечний*. Затова е много важно да изучаваме Библейската и Светоотеческата Христология. Познанията за Христос ни дават вечен живот, както е казано: *Вярата е от слушане, а слушането – от словото Божие* (Рим. 10:17). За това се

говори още в Стария Завет: Бог цени повече богопознанието, отколкото жертвата, която човек може да принесе.

Сега в света става очистване на хората от номиналното християнство. Номиналното християнство е когато хората изповядват вярата, като казват: ние сме се родили в тази вяра. И, например, в християнска Франция доста хора престанали да ходят в храмовете, имам предвид католическите храмове, но в същото време на църква започват да ходят много младежи, особено от интелигенцията, като процентът на посещаемост в храмовете там е значително по-висок отколкото в Русия. Какво значи това? Ако по-рано хората се отнасяли към определена религия, една или друга, според своя произход, то сега това е по силата на личните си убеждения. Тези, които били номинални, са напуснали, защото сега е непопулярно да бъдеш християнин в Западна Европа и в Америка. Давам за пример Франция, защото във Франция в минало време имаше най-много нападения над християни от страна на друговерци: и на работните места, и в учебните заведения. Това е отбелязано от международните организации, които проследяват такива моменти. И както се казва: на минирано поле кариера не се прави. Всички тези, които били номинални, напуснали, те не ходят в храмовете. „Това не е модно“ – както може да се чуе. Нещо подобно се наблюдава навсякъде. Директно се казва: християнството е проект, който се закрива. Познат ми разказа за един високопоставен човек, който често общувал с хора, близки до властта, които го канели на руска баня да се попарят и да попият бира. Преди години, докато общували, виждал, че всички носят кръстове и всеки разказвал: подарил ми го е, например, заместникът на Троице-Сергиевата лавра; кръстът е с мощи. След време човекът се оказал отново с тях в банята: кръстове нямали, носели езически амулети: Тора, златен чук, ръката на Перун и други. Човекът се почудил къде ли са кръстовете им... Един от тях все още носел кръст и другите му казали: „Това вече не е модно; вече е затворена тема“.

Неотдавна ходих в Белград, там, където стреляха, ходих в Нови Оскол, в Стари Оскол, четох лекции и се срещах със свещеници, които работят там. Те казаха, че най-големият проблем в момента е новоезичеството. Разказах им какви аргументи трябва да използват в полемиката с езичниците. На практика това е процес на очистване. Случващото се, навярно, неправилно наричат „апостасия“ (отстъпление от вярата). По-скоро това е процес на очистване, както е казано в Библията, че Съдът ще започне от Църквата, от народа Божий (1Петр. 4:17). Народите, в които номиналното християнство е престанало да съществува, са се освободили от невярващите, а храма посещават хора с вяра и по убеждение. Все така храмовете и в Германия, и в Италия, и в Полша са препълнени всяка неделя. И във властта става разместване: там сега са масоните, каменоделците, привържениците на Ню ейдж; това са жестоки хора; те си прокарват път без оглед на съвест и морал. А хората, които истински обичат Христос, изучаващите християнската теология, знаещи класически езици, се консолидират един с друг и храмовете остават пълни, но се случва нещо като ротация: номиналното християнство остава в миналото. Господ Иисус Христос казва: *Не бой се малко стадо. Понеже вашият Отец благоволи да ви даде царството* (Лук. 12:32). Ако ви боли, че политиците в този свят хвърлят призив срещу морала на Новия Завет, и най-вече против учението на Господ, което Той ни преподава в

проповедта на планината, знайте, че това също е процес на очистване. Когато Германия била фашистка, по време на Третия райх, там също имало процес на очистване. Там имало хора, които разбирали, че начело на страната им стои антихрист. Както пише свети Йоан Богослов: антихристи много, но ще дойде Антихрист, т.е. главният, а още и неговият предтеча. И когато християните, интелегентните християни, образованите християни, разбрали, че Адолф Хитлер е предтеча на Антихриста, започнали да се консолидират: например, имало такава организация “Бяла роза“. Александър Шморел, нейният основател, офицер от Вермахт, бил канонизиран, защото фашистите го умъртвили, отрязали главата му на гилотината, затова, че разпознал, разбрал какво се случва в неговата страна и започнал да се придържа към правилните възгледи. Неговата организация разпространявала листовки, за да оповести на хората истината, но те масово ги отнасяли в Гестапо, защото мислели, че е провокация: Гестапо ми е подхвърлил такава листовка, за да провери дали ще я отнеса в Гестапо или не.

Съдът Божий ще започне с народа Божий. И сега сме като на съд: готови ли сме да се решим да отидем на своята Голгота. Нас през цялото време ни тикат към нашето минало: че сме били хора без морални принципи в младостта си и сега сме останали такива. Но ние знаем, че Господ работи с нас, не е важно къде и какви сме били, важно е къде ще бъдем в деня, когато Господ ни призове към отговор. Затова тежките времена са фактор, който помага на хората да се консолидират.

Господ Иисус прощава греховете ни. И ни очиства. В Евангелието от Лука (5:20) четем: *И Той, като видя вярата им, рече му: човече, прощават ти се греховете.* В посланието на апостол Павел до Евреите (13:12) пише: *Затова и Иисус, за да освети човеците с кръвта Си, пострада вън от градските порти.* Той пострада за нас извън вратите на Йерусалим, за да влезем ние през вратите на рая!

Трябва да напомним, че заради грехопадението им Бог изгонил хората от рая. И поставил Херувим с въртящ се огнен меч. Златоуст писал: *Когато войникът ударил с копието си под реброто на Иисус, изтекла кръв и вода. Водата е символ на Кръщението, а кръвта е символ на Причастието. И с този удар на копието спряло осъждането на човешкия род, и бил отворен входът в рая на сладостта.* Не е случайно, че на Пасха са отворени Царските врати – това символизира отворените врати на Рая и свидетелства, че Господ е умрял за нашите грехове и възкръснал за наше оправдание.

В Първото послание на свети Йоан Богослов (1:7) четем: *Кръвта на Иисуса Христа, Неговия Син, ни очистя от всеки грях.* Затова, когато тръгваш към храма и излизайки от твоя вход, а отвън седят някои, които помнят какъв си бил, може би, преди десет-двадесет години, и зад гърба ти шушукат: „живееше грешно, а сега отива в храма да се моли“; спомняй си думите: *кръвта на Иисуса Христа ни очистя от всеки грях.* Тези слова са пълни с надежда за човека, който е преживял среща с Христос и сега живее във вярата в Иисуса Христа. Нашето оправдание е Христос, защото Той ни донесе не просто прощение, не просто милост, а оправдание. Оправданието е юридически термин и не трябва да се боим от това. Той означава: никога не си бил виновен. У пророк Исаия (1:18) е

казано: *Да бъдат греховете ви и като багрено, като сняг ще избеля; да бъдат червени и като пурпур, – като вълна ще избеля.*

В посланието до Римляни (5:16) четем: *Дарът (на благодатта) – от много престъпления към оправдаване*, т.е. от всички престъпления. Единственият грях, който не се сема от човека е хулата срещу Светия Дух, т.е. срещу любовта. Както пише апостол Павел, *Любовта Божия се изля в нашите сърца чрез дадения нам Дух Светий* (Рим. 5:5), то хулата на Светия Дух е когато човек сам осъжда себе си и казва: „Любовта Божия не стига, за да бъдат простени всичките ми грехове“. Това е хула срещу Светия Дух. Дарът на благодатта е оправданието от много престъпления, каквито и да са те, знай това!, а също и проповедта на Евангелието. Какво означава Евангелие? Евангелието – това е радостна вест.

Знаете, че има маратони, които се организират в памет на събитие от древната история, когато гърците победили враговете си. Тогава вестносецът тичал да съобщи *евангелие*, т.е. радостната вест на жителите на своя град. И когато пробягал 40 км (той не бил спортист), и успял да им каже радостната вест за победата срещу персите, загубил съзнание.

За нас радостната вест е, че не бива да се боим от тълкуванията на дявола, и че не бива да обръщаме внимание на заплахите, с които сатаната ни препъва в този свят. Не бива да се плашим, защото Този, Който е с нас – Бог, е по-силен. Важно е да помним това. С Христос ние оживяваме духовно. В посланието до Ефесяни (2:4-5) намираме: *Бог, богат с милост, поради голямата Си любов, с която ни обикна, макар да бяхме мъртви поради престъпленията, оживотвори с Христа.*

Щом нашата проповед е радостна вест, защо, християнино, си тъжен и депресиран? Ако вярваш в Иисуса, нима не знаеш, че Бог ни е оживотворил с Христос и в Христос! За да разберем по-добре това чувство, нека си спомним последната си Изповед и последното си Причастие. И радостта, че носим съкровището – самия Христос, в глинените си съдове – телата ни. Той е дошъл в плът при нас, хората, през вратите, които Той е създал, т. е. човешкия род, и е останал с нас и ни е осветил.

В Първото послание на апостол Петър (1:23) намираме: *Като възродени не от тленно семе, а от нетленно, чрез словото на живия Бог, Който пребъдва довеки.* Т.е. ние сме възродени от Словото, Логоса, от Самия Христос, преди всичко от приемането на Неговото Тяло и Кръв. Затова в Православието спасението не се достига с човешки усилия: Христос е казал, че за човека това е невъзможно. Спасението се разпознава чрез светата Евхаристия и се преживява като дар по благодат. И ако ние сме възродени от Словото Божие, а Библейската Христология е обяснение именно за Христос от гледна точка на Писанието, то нека по-често да се обръщаме към този източник на вяра. Ще напомня: *Вярата е от слушане, а слушането от Божието слово.*

В посланието до Тит (3:4-5) първовърховният апостол Павел пише: *А когато се яви благостта и човеколюбието на нашия Спасител, Бога, Той ни спаси не поради делата на праведност, що ние извършихме* (какво означава извършихме?; станахме вярващи; не, не с това се спасяваме), *а по Своята милост, чрез банята на възраждането* (указание на тайнството Кръщение) *и обновата от Духа Светаго* (указание на тайнството Миропомазание). Ето с

какво се спасяваме! Бог е предвидял какви ще бъдем до самия си край и ни е спасил не по делата на праведност, които бихме извършили. Ние правим и добри дела – не само грешим, слава Богу! Стараем се да избягваме греха. Християнинът е човек, който подражава на прекрасния Йосиф, помните ли?, който бягал от блуда; сега хората по-често бягат към блуда. В младостта, в юношеството си много от нас са грешили, това е факт; но сега бягаме от греха. Ние се спасяваме от разтлението на този свят, защото вече сме вкусили колко благ е Господ и на тегликата на нашата вяра сме съизмерили какво за нас е добро и какво за нас е живот в пълнота и изобилна радост.

Именно с вярата в Христа Спасителя ние се оправдаваме пред Бога. И в посланието до Римляни което цялото е посветено на темата за закона на благодатта, намираме такива думи: *Защото чрез делата на закона няма да се оправдае пред Него нито една плът; понеже чрез закона се познава грехът. А сега без закона* (т.е. независимо от нашите зли или добри дела) *се яви Божията правда, засвидетелствувана от закона и пророците. Божията правда чрез вяра в Исуса Христа е у всички и върху всички вярващи; защото няма разлика: всички съгрешиха и са лишени от славата Божия, оправдавайки се даром, с Божията благодат, чрез изкуплението в Христа Исуса* (Рим.3:20-24).

Иисус Христос е самата въплътената милост към всички светове и към всяко човешко общество. Преживявайки пълната радост или иначе казано: евангелската радост, евангелската вест, радостната вест, ние трябва да споделяме тази вест. Сега времената са такива, че свещениците са много заети, те извършват треби, служат служби и им е трудно да се занимават и с благовестие. Затова тук идва помощта на миряните: и мъже, и жени, и младите християни; тя е напълно необходима, и дори подрастващите могат да вземат участие в мисионерското служение. Това служение е духовна грижа за хората.

И добротворството е важно. Ако свещеникът или подготвеният проповедник могат да се занимават с мисията на словото, да проповядват, то миряните, които не са опитни в благовестието, могат да осъществяват мисията на добротворството. Както казал Христос в проповедта на планината: *Тъй да светне пред човеците светлината ви, та да видят добрите ви дела и да прославят Небесния ваш Отец* (Мат.5:16). Добротворството е много важно. Ние трябва да подкрепяме хората, които се нуждаят от нашата помощ и, пази Боже!, да не делим хората на чужди и свои. Христос е умрял за всички. Трябва да помним това.

В посланието до Римляни (4:5) четем: *Ономува, който не работи, а вярва в Оногова, Който оправдава нечестивеца, вярата му се вменява за оправдание*. Т.е. и който не е способен да прави, да осъществява добротворство, не бива да се чувства отхвърлен, самата вяра ще го усъвършенства и ръководи.

Нашият Господ Иисус Христос ни избавя от Божия гняв и ни примирява с Бог Отец. Гневът Божий – не дай Бог да го преживеем! Но щом Съдът започва от Църквата, това е повод да се замислим защо Господ допуска едно или друго.

В посланието до Римляни (5:9) намираме: *Затова много повече сега, след като сме се оправдали с кръвта Му* (на Христос), *ще се спасим чрез Него* (т.е. чрез Христос) *от гнева* (т.е. от Божия гняв). В същото послание (5:1) пише: *И тъй, бидейки оправдани с вяра, имаме мир с Бога, чрез Господа нашего Исуса*

Христа. Мир с Бога – колко важно е това! Помните ли че, когато при затворени врати Господ Иисус влязъл в Сионската горница, казал: “Шалом аллейхем!” (Мир вам!). Струва ни се обичайно еврейско приветствие. Но в този случай то е провъзгласяване на това, че с Кръвта на Иисус Христос и силата на Неговото възкресение ние сме оправдани и сега имаме мир с Бога и входът в рая е отворен за нас. Мир с Бога чрез Христа Иисуса – колко важно е това!

В Писанията четем: *Блажени миротворците...* Миротворците не са политиците, които летят на боинги, договарят се, преговарят – това не е онзи мир, макар че и той също е важен. Миротворец в библейското разбиране е този човек, който помага на друг човек да се примири с Бога, чрез Неговия Син и в Неговия Син – Иисус Христос. Той ражда мир и в нашите души, когато сме осъзнали, че мирът с Бога е настъпил. А ако в душата е безпокойно, може да е свързано с това, че още не си се примирил с Бог Отец в Неговия Син, чрез действието на любовта на Светия Дух.

Христос побеждава дявола, неговата власт и властта от страха от смъртта. В посланието до Евреите (2:214-15) намираме: *А понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той* (т.е. Христос) *еднакво взе участие в същите* (т.е. възприел плът и кръв), *та чрез смъртта да порази оногова, у когото е властта на смъртта, сиреч дявола, и да избави ония, които от страх пред смъртта през цял живот бяха подложени на робство.* Казах, че страхът от смъртта е това, което прави живота депресивен. Помните ли руския бард, поетът Владимир Висоцки; в една своя песен той разказва за живота си, и че в края на пътя го чака гилотина. И всеки човек разбира, че действително го чака края му. Но бидейки преди врагове, ние сега сме примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син. В Първото послание на апостол Петър (2:24) четем: *Чрез Неговата рана се изцерихте.*

Като завършек на нашата Библейска Христология, ще припомня стих от Евангелието от Йоан (15:13) *Никой няма любов по-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели.* Христос ни е нарекъл приятели; вече не сте роби, вие сте приятели. В Евангелието от Йоан (15:9) Той направо ни казва: *Аз ви възлюбих: пребъдете в Моята любов.*

По този повод светият Йоан Златоуст пише: *Бог те обича повече, отколкото те обича баща ти, както и повече от всички твои приятели. Бог те обича повече, отколкото ти сам обичаш себе си. Бог те обича повече, отколкото Бог обича Себе Си, защото, заради теб Той отдаде на кръста Своя възлюбен Син – нашия Господ Иисус Христос.*

Да спаси всички вас Господ!

